

Contempla com la mar s'obri
responsable de regalar-te una mirada,
sent felicitat de no sentir-te infeliç,
ni que siga per un tros de pa al migdia,
per un temps d'espera que no t'esperaves
o per una cançó fugaç escoltada a la ràdio,
i deixat dur com estos infants de la platja
que esta vesprada corren inconscients
a l'encalç dels ulls invisibles de l'àngel
que, com no, també hui acabarà assassinat.
Mira com esbaren els seus peuetes tendres
tatuant en l'arena una última pregunta,
l'alegria pura, la saliva i després la sang
que qualsevol dia hauran de necessitar.
Quin serà demà el nostre testament, dius.
No constestes coses que no saps preguntar.
Dis-me només les paraules que encara
no hem gosat dir perquè ja patim que l'oblit
puga començar esta mateixa vesprada.